

Arrest

nr. 184 582 van 28 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat I. SIMONE, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen in 2004 naar Europa reisde en op 1 juni 2005 België is binnengekomen, diende op 26 juli 2005 een asielaanvraag in. Op 5 oktober 2005 werd de asielaanvraag afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat Duitsland en niet België verantwoordelijk is voor de asielaanvraag.

1.2. Op 1 februari 2017 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.3. Op 28 februari 2017 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 1 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 01/02/2017

Overdracht CGVS: 03/02/2017

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

U werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 22 februari 2017, van 10u02 tot 11u55. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Het gehoor verliep via een videoconferentie.

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Marokkaanse nationaliteit bezit, van Sahrawi-afkomst bent, en op 29 september 1970 in Casablanca bent geboren. Uw grootvader en uw vader zijn afkomstig uit Taghounit, uit de Draâ-regio. U groeide op in Hay Hassani (Casablanca) en liep er school tot het vijfde jaar lagere school. Nadien werkte u als visverkoper.

U bent Sahrawi en sprak u in het openbaar uit over de Sahara-kwestie. Dit werd u niet in dank afgenomen en u werd herhaaldelijk beledigd door de mensen in uw omgeving. Soms mondden de woordenwisselingen uit in een gevecht. U nam ook deel aan betogingen voor de Sahara. In 2003 weigerde u de (verplichte) militaire dienst omdat u niet tegen de Sahrawi wou vechten. U vreesde omwille van uw politieke ideeën in de gevangenis te belanden en besloot het land te verlaten.

In 2004 reisde u via Tunesië naar Libië. Vanuit Zwara maakte u de oversteek naar Italië. Vervolgens reisde u via Oostenrijk naar Duitsland. U vroeg er onder een Soedanese alias asiel aan. Uw asielaanvraag werd in juni 2005 afgewezen.

Op 26 juli 2005 vroeg u in België asiel aan onder de alias M. M. (°09/09/1988 – Al Niyala Dart). U deed zich voor als een minderjarige Soedanees, al was u op dat moment 34 jaar. Uw asielaanvraag werd op 5 oktober 2005 onontvankelijk verklaard en op 14 oktober 2005 werd u naar Duitsland teruggeleid. Enige tijd later keerde u terug naar België.

In de daaropvolgende periode kwam u herhaaldelijk in contact met de Belgische autoriteiten. U ontving verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten en op 11 december 2007 werd u door de correctionele rechtbank van Luik veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving. U zat een gevangenisstraf uit en op 21 juli 2008 werd u nogmaals naar Duitsland gerepatrieerd. Opnieuw keerde u terug naar België, waarna u opnieuw verschillende keren met de Belgische autoriteiten in aanraking kwam. In 2010 zat u een nieuwe gevangenisstraf uit. Ondertussen kampte u met diverse medische en psychische problemen.

Datzelfde jaar sprak u zich in de gevangenis uit over een ruchtmakende speech in de Sahara. De imam van de gevangenis ving dit op en verklikte u bij de Marokkaanse overheid. Toen u bij het venster stond te roken, zag u plots een blauw licht. Weinig later werd u vrijgelaten en ontdekte u dat u werd achtervolgd door de Marokkaanse bevolking. Toen ze ontdekten dat u met niemand contact had in Europa stopten ze met u te volgen.

Enige tijd later vroeg u in het politiecommissariaat van Charleroi hulp. Ze brachten u naar een cel en een Marokkaanse diplomate kwam uw vingerafdrukken nemen. Haar gedrag was niet aangenaam. In de periode die volgde sliep u buiten het commissariaat.

Op 23 november 2011 werd uw vraag tot regularisatie op basis van medische redenen (art. 9ter van de Vreemdelingenwet) afgewezen.

Vanaf 2012 zat u verschillende gevangenisstraffen uit. Al die tijd durfde u zich niet uit te spreken over de Saharakwestie. Op 11 juli 2016 werd uw aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen (art. 9bis van de Vreemdelingenwet) afgewezen. Op 26 oktober 2016 werd u door DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) weerhouden met het oog op repatriëring naar Marokko.

Op 1 februari 2017 diende u een tweede asielaanvraag in. U vreest dat de Marokkaanse autoriteiten u bij terugkeer zullen ondervragen, martelen, en vasthouden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: medische attesten, kopie geboorteakte vader, kopie overlijdensakte vader, kopie attest SASB dd. 14/08/2013.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit uw dossier blijkt dat u Marokko in 2004 heeft verlaten (zie CGVS, p. 3-5). In 2005 heeft u zowel in Duitsland als in België asiel aangevraagd onder een Soedanese alias (zie Administratief dossier – zie CGVS, p. 4-5). Dat u in beide landen op frauduleuze wijze internationale bescherming trachtte te verkrijgen doet uiteraard in ernstige mate afbreuk aan de door u voorgehouden vrees voor vervolging. U

verzaakte op flagrante wijze aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. U verklaart dat u er niet van op de hoogte was dat u als Marokkaan van Sahrawi afkomst aanspraak kon maken op internationale bescherming (zie CGVS, p. 4-5). Uiteraard is dat allerm minst een geldige verschoning. Het neemt bovendien niets weg van de vaststelling dat u op intentionele wijze de bevoegde asielinstanties trachtte te misleiden via valse naamdracht en nationaliteitsfraude. Dit is logischerwijs bijzonder nefast voor de ingeroepen nood aan internationale bescherming.

Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u nadien jaren, namelijk tot 1 februari 2017, wachtte om onder uw eigen identiteit asiel aan te vragen en uw vrees voor vervolging kenbaar te maken. Ondertussen had u zich in de loop der jaren van diverse aliases (onder verschillende nationaliteiten) bediend, had u meerdere Bevelen om het Grondgebied te verlaten ontvangen, was u tweemaal naar Duitsland gerepatriëerd, was u herhaaldelijk in contact gekomen met de Belgische ordediensten, en had u diverse gevangenisstraffen uitgezeten (zie Administratief dossier – zie CGVS, p. 5, 11). U diende er zich met andere woorden van bewust te zijn dat u op irreguliere wijze in België verbleef en een repatriëring naar Marokko tot de mogelijkheden behoorde. Dat u desondanks jaren wachtte om beroep te doen op internationale bescherming valt daarom allerm minst te rijmen met de ernst van de door u voorgehouden vrees (ondervraging, foltering, en detentie; zie CGVS, p. 11). U herhaalt dat u zich niet bewust was van uw recht op asiel, u verwijst naar uw medische toestand, en u verklaart dat u angst had om over de Sahara-kwestie te praten (zie CGVS, p. 8, 12). Geen van deze elementen is echter een valide verschoning voor uw laattijdige asielaanvraag. Het CGVS wijst er verder op dat u reeds in 2013 contact had met een Brusselse vereniging (SASB) die informeerde dat u asiel kon aanvragen (zie CGVS, p. 8). Evenmin is het aannemelijk dat u uw nood aan internationale bescherming niet kenbaar kon maken in de gevangenis van Tilburg (zie CGVS, p. 8). Vervolgens stelt het CGVS vast dat u reeds op 26 oktober 2016 door DVZ werd weerhouden met het oog op repatriëring naar Marokko (zie administratief dossier). Desondanks wachtte u tot 1 februari 2017 om asiel aan te vragen. Deze vaststellingen doen opnieuw in ernstige mate afbreuk aan de voorgehouden vrees.

Vervolgens kunnen uw verklaringen omtrent uw vrees ten opzichte van Marokko allerm minst overtuigen. U verklaart dat u een Sahrawi bent. U eist dat de Sahara onafhankelijk wordt zodat u kan terugkeren naar de regio. Deze premisse moet gerelativeerd worden. U bent een Marokkaan, u bezit de Marokkaanse nationaliteit, en uw grootvader komt uit Taghounit. Die regio bevindt zich aan de grens met Algerije, maakt geen deel uit van de huidige Sahara-provincie (wel van Souss-Massa-Draâ), en behoort sinds de Marokkaanse onafhankelijkheid tot Marokko. Uw grootvader en vader verlieten de regio in de jaren '30, nog ten tijde van het Franse protectoraat, en vestigden zich in Casablanca (zie CGVS, p. 8). Zelf heeft u enkel in Casablanca gewoond, u verbleef dus nooit in uw regio van origine (zie CGVS, p. 3-4). Het is dan ook veeleer onduidelijk welk leed u als inwoner van Casablanca te verduren had omwille van de situatie in de Sahara. Dat uw roots in Souss-Massa-Draâ liggen, is geen reden om te veronderstellen dat u bij voorbaat een vrees voor vervolging ten aanzien van de Marokkaanse overheid dient te koesteren. Bovendien is de regio van Taghounit vrij toegankelijk, niets verhinderde u om naar 'uw land' terug te keren.

Vervolgens verklaart u dat u zich in Marokko niet kon uitspreken over de Sahara-kwestie. Wanneer u dat toch deed werd u uitgescholden of eindigde de discussie in een vechtpartij (zie CGVS, p. 9, 11). Gesteld dat dit werkelijk het geval was, zijn dergelijke incidenten op zich onvoldoende zwaarwichtig om van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te spreken. Op een gegeven moment beweert u aan diverse betogingen te hebben deelgenomen, maar vreemd genoeg komt u er later niet meer op terug. Bovendien haalt u geen elementen aan waaruit blijkt dat er enig gevolg werd gegeven aan uw deelname aan de betogingen (zie CGVS, p. 8).

Volgens u heeft u in uw 2003 uw (verplichte) militaire dienst geweigerd omdat u niet tegen de Sahrawi wou vechten. De verplichte militaire dienst is momenteel echter afgeschaft en dus niet langer van toepassing op u (zie Landeninformatie, militaire dienst). Bovendien maakt u geenszins aannemelijk dat u valide gewetensbezwaren had. U beweert dat u niet tegen de Sahrawi wou strijden, maar u maakt geenszins aannemelijk dat u daar effectief de opdracht toe kreeg. Gevraagd waaruit u het afleidde, beroept u zich op blote beweringen en hypothesen. U zegt weinig meer dan 'dat het gekend is' en 'dat de strijd tegen de Sahrawi in de media verscheen' (zie CGVS, p. 11). Dergelijke verklaringen kunnen geenszins overtuigen.

U beweert dat u ook in België werd geïsoleerd door zowel de Marokkaanse bevolking als door de Marokkaanse autoriteiten. Uw verklaringen zijn echter bijzonder incoherent en onsamenhangend. U verklaart dat u zich in de gevangenis uitsprak over een gemediatiseerde speech in de Sahara, dat de imam u bij de Marokkaanse overheid verklikte, waarna u een 'blauw licht' zag (zie CGVS, p. 9). Na uw vrijlating werd u door de Marokkanen achtervolgd tot het moment dat ze wisten dat u met niemand contact had. U kan niet toelichten wat er precies gaande was. U refereert ook naar een Marokkaanse diplomaat die uw vingerafdrukken heeft genomen. U brengt echter geen concrete, laat staan coherente, elementen aan waaruit blijkt dat u effectief werd geïsoleerd met het oog op vervolging. U zegt weinig

meer dan dat de diplomate zich naar uw aanvoelen vreemd gedroeg en dat mensen u soms verweten of gek noemden (zie CGVS, p. 9-10). Dergelijke zaken zijn niet enkel al te vaag, maar ook onvoldoende zwaarwichtig om er een gegronde vrees op vervolging op te baseren.

U beweert dat de Marokkaanse overheid u bij terugkeer zal ondervragen, martelen, en in detentie zal plaatsen. Gevraagd waaruit u dat afleidt houdt u het opnieuw bij hypothesen, algemeenheden, en blote beweringen. U refereert enkel naar het feit dat u zich verzet tegen hetgeen de Sahrawi wordt aangedaan (zie CGVS, p. 11). Dit kan niet overtuigen.

Tot slot blijkt dat u tot op heden geen contact had met Polisario. U zou wel van plan zijn om hen binnenkort te contacteren (zie CGVS, p. 12). Naar eigen zeggen zet u zich sinds uw tiende in voor de Sahrawi (zie CGVS, p. 8), dat u desondanks geen contact had met Polisario toont aan dat u geen enkele band heeft met deze politieke beweging.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

U haalt geen andere elementen aan waaruit blijkt dat u in Marokko een reëel risico loopt op ernstige schade. Ook de subsidiaire beschermingsstatus kan u bijgevolg niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De medische attesten spreken zich enkel uit over uw fysieke en psychische klachten. Ze doen verder geen uitspraak over de door u ingeroepen asielmotieven. De attesten tonen evenmin aan dat uw medische klachten een impact hebben op de afhandeling van uw asielaanvraag of het verloop van het interview. De kopieën van de geboorte- en overlijdensakte van uw vader bevestigen hoogstens uw identiteit en uw origine uit Taghounit. Verder spreken de documenten zich niet uit over uw asielmotieven. De kopie van het attest van SASB bevestigt enkel dat u hen in 2013 contacteerde, maar doet geen uitspraak over uw asielmotieven.

Wat betreft uw medische klachten wijst het CGVS er op dat u beroep kan doen op de geijkte procedures en dat u een aanvraag tot medische regularisatie kan indienen onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, de motiveringsplicht, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, schending van artikel 4 van Richtlijn 2004/83”.

Hij stelt dat de Commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met artikel 4, punt 3, van de richtlijn 2004/83/EG en gaat in op (i) de in het verleden gebruikte aliassen en (ii) zijn verklaringen omtrent zijn vrees ten opzichte van Marokko.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker weerlegt de motivering van de bestreden beslissing niet door te erkennen dat hij in het verleden aliassen heeft gebruikt om de asielinstanties te misleiden. Verder wordt ook zijn ware identiteit en zijn afkomst als *Sahrawi* beoordeeld in de bestreden beslissing, zodat verzoeker niet kan worden bijgetreden dat de laattijdigheid van zijn asielaanvraag en de identiteitsfraude als enig element wordt vermeld om het asielrelaas als ongeloofwaardig af te wijzen. Verzoeker verwijst nog naar zijn medische toestand van psychose, maar toont geenszins aan dat hij op het ogenblik dat hij in 2004 besluit naar Europa te komen en in 2005 een asielaanvraag indient in Duitsland en in België leed onder deze

medische toestand. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker sinds zijn ziekenhuisopname in 2010 medicamenteus wordt behandeld en dat er zich sindsdien geen ernstige incidenten meer hebben voorgedaan die een opname noodzakelijk maakten. Zijn verwijzing dat hij in Tilburg in de gevangenis zat, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker sedert 26 oktober 2016 in het gesloten centrum verblijft met het oog op zijn repatriëring naar Marokko en hij alsnog tot 1 februari 2017 wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen.

Waar verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden weerhouden omdat hij niet betwistte dat hij een Marokkaan is met Sahrawi afkomst, merkt de Raad op dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing dit correct heeft vermeld, zodat verzoekers betoog feitelijke grondslag mist. Verzoeker kan verder niet ernstig voorhouden dat zijn medische klachten een invloed hebben op de manier waarop hij zijn verklaringen heeft afgelegd. Uit het CGVS-gehoorverslag blijkt geenszins dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om coherente en samenhangende verklaringen af te leggen tijdens het CGVS-interview. Verzoeker heeft ook slechts op een zeer vage wijze verwezen naar verhitte discussies en betogingen, waarbij de Raad bijkomend vaststelt dat deze onvoldoende ernstige incidenten op geen enkele manier worden gedocumenteerd. De Raad ziet dan ook niet waarom nog bijkomende vragen hadden moeten worden gesteld ter beoordeling van verzoekers asielaanvraag.

De motivering van de bestreden beslissing is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen:

“Uit uw dossier blijkt dat u Marokko in 2004 heeft verlaten (zie CGVS, p. 3-5). In 2005 heeft u zowel in Duitsland als in België asiel aangevraagd onder een Soedanese alias (zie Administratief dossier – zie CGVS, p. 4-5). Dat u in beide landen op frauduleuze wijze internationale bescherming trachtte te verkrijgen doet uiteraard in ernstige mate afbreuk aan de door u voorgehouden vrees voor vervolging. U verzaakte op flagrante wijze aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. U verklaart dat u er niet van op de hoogte was dat u als Marokkaan van Sahrawi afkomst aanspraak kon maken op internationale bescherming (zie CGVS, p. 4-5). Uiteraard is dat allerm minst een geldige verschoning. Het neemt bovendien niets weg van de vaststelling dat u op intentionele wijze de bevoegde asielinstanties trachtte te misleiden via valse naamdracht en nationaliteitsfraude. Dit is logischerwijs bijzonder nefast voor de ingeroepen nood aan internationale bescherming.

Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u nadien jaren, namelijk tot 1 februari 2017, wachtte om onder uw eigen identiteit asiel aan te vragen en uw vrees voor vervolging kenbaar te maken. Ondertussen had u zich in de loop der jaren van diverse aliassen (onder verschillende nationaliteiten) bediend, had u meerdere Bevelen om het Grondgebied te verlaten ontvangen, was u tweemaal naar Duitsland gerepatriëerd, was u herhaaldelijk in contact gekomen met de Belgische ordediensten, en had u diverse gevangenisstraffen uitgezeten (zie Administratief dossier – zie CGVS, p. 5, 11). U diende er zich met andere woorden van bewust te zijn dat u op irreguliere wijze in België verbleef en een repatriëring naar Marokko tot de mogelijkheden behoorde. Dat u desondanks jaren wachtte om beroep te doen op internationale bescherming valt daarom allerm minst te rijmen met de ernst van de door u voorgehouden vrees (ondervraging, foltering, en detentie; zie CGVS, p. 11). U herhaalt dat u zich niet bewust was van uw recht op asiel, u verwijst naar uw medische toestand, en u verklaart dat u angst had om over de Sahara-kwestie te praten (zie CGVS, p. 8, 12). Geen van deze elementen is echter een valide verschoning voor uw laattijdige asielaanvraag. Het CGVS wijst er verder op dat u reeds in 2013 contact had met een Brusselse vereniging (SASB) die informeerde dat u asiel kon aanvragen (zie CGVS, p. 8). Evenmin is het aannemelijk dat u uw nood aan internationale bescherming niet kenbaar kon maken in de gevangenis van Tilburg (zie CGVS, p. 8). Vervolgens stelt het CGVS vast dat u reeds op 26 oktober 2016 door DVZ werd weerhouden met het oog op repatriëring naar Marokko (zie administratief dossier). Desondanks wachtte u tot 1 februari 2017 om asiel aan te vragen. Deze vaststellingen doen opnieuw in ernstige mate afbreuk aan de voorgehouden vrees.

Vervolgens kunnen uw verklaringen omtrent uw vrees ten opzichte van Marokko allerm minst overtuigen. U verklaart dat u een Sahrawi bent. U eist dat de Sahara onafhankelijk wordt zodat u kan terugkeren naar de regio. Deze premisse moet gerelativeerd worden. U bent een Marokkaan, u bezit de Marokkaanse nationaliteit, en uw grootvader komt uit Taghounit. Die regio bevindt zich aan de grens met Algerije, maakt geen deel uit van de huidige Sahara-provincie (wel van Souss-Massa-Draâ), en behoort sinds de Marokkaanse onafhankelijkheid tot Marokko. Uw grootvader en vader verlieten de regio in de jaren '30, nog ten tijde van het Franse protectoraat, en vestigden zich in Casablanca (zie CGVS, p. 8). Zelf heeft u enkel in Casablanca gewoond, u verbleef dus nooit in uw regio van origine (zie CGVS, p. 3-4). Het is dan ook veeleer onduidelijk welk leed u als inwoner van Casablanca te verduren had omwille van de situatie in de Sahara. Dat uw roots in Souss-Massa-Draâ liggen, is geen reden om te veronderstellen dat u bij voorbaat een vrees voor vervolging ten aanzien van de Marokkaanse

overheid dient te koesteren. Bovendien is de regio van Taghounit vrij toegankelijk, niets verhinderde u om naar 'uw land' terug te keren.

Vervolgens verklaart u dat u zich in Marokko niet kon uitspreken over de Sahara-kwestie. Wanneer u dat toch deed werd u uitgescholden of eindigde de discussie in een vechtpartij (zie CGVS, p. 9, 11). Gesteld dat dit werkelijk het geval was, zijn dergelijke incidenten op zich onvoldoende zwaarwichtig om van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te spreken. Op een gegeven moment beweert u aan diverse betogingen te hebben deelgenomen, maar vreemd genoeg komt u er later niet meer op terug. Bovendien haalt u geen elementen aan waaruit blijkt dat er enig gevolg werd gegeven aan uw deelname aan de betogingen (zie CGVS, p. 8).

Volgens u heeft u in uw 2003 uw (verplichte) militaire dienst geweigerd omdat u niet tegen de Sahrawi wou vechten. De verplichte militaire dienst is momenteel echter afgeschaft en dus niet langer van toepassing op u (zie Landeninformatie, militaire dienst). Bovendien maakt u geenszins aannemelijk dat u valide gewetensbezwaren had. U beweert dat u niet tegen de Sahrawi wou strijden, maar u maakt geenszins aannemelijk dat u daar effectief de opdracht toe kreeg. Gevraagd waaruit u het afleidde, beroept u zich op blote beweringen en hypothesen. U zegt weinig meer dan 'dat het gekend is' en 'dat de strijd tegen de Sahrawi in de media verscheen' (zie CGVS, p. 11). Dergelijke verklaringen kunnen geenszins overtuigen.

U beweert dat u ook in België werd geïnterviewd door zowel de Marokkaanse bevolking als door de Marokkaanse autoriteiten. Uw verklaringen zijn echter bijzonder incoherent en onsamenhangend. U verklaart dat u zich in de gevangenis uitsprak over een gemediatiseerde speech in de Sahara, dat de imam u bij de Marokkaanse overheid verklikte, waarna u een 'blauw licht' zag (zie CGVS, p. 9). Na uw vrijlating werd u door de Marokkanen achtervolgd tot het moment dat ze wisten dat u met niemand contact had. U kan niet toelichten wat er precies gaande was. U refereert ook naar een Marokkaanse diplomaat die uw vingerafdrukken heeft genomen. U brengt echter geen concrete, laat staan coherente, elementen aan waaruit blijkt dat u effectief werd geïnterviewd met het oog op vervolging. U zegt weinig meer dan dat de diplomaat zich naar uw aanvoelen vreemd gedroeg en dat mensen u soms verweten of gek noemden (zie CGVS, p. 9-10). Dergelijke zaken zijn niet enkel al te vaag, maar ook onvoldoende zwaarwichtig om er een gegronde vrees op vervolging op te baseren.

U beweert dat de Marokkaanse overheid u bij terugkeer zal ondervragen, martelen, en in detentie zal plaatsen. Gevraagd waaruit u dat afleidt houdt u het opnieuw bij hypothesen, algemeenheden, en blote beweringen. U refereert enkel naar het feit dat u zich verzet tegen hetgeen de Sahrawi wordt aangedaan (zie CGVS, p. 11). Dit kan niet overtuigen.

Tot slot blijkt dat u tot op heden geen contact had met Polisario. U zou wel van plan zijn om hen binnenkort te contacteren (zie CGVS, p. 12). Naar eigen zeggen zet u zich sinds uw tiende in voor de Sahrawi (zie CGVS, p. 8), dat u desondanks geen contact had met Polisario toont aan dat u geen enkele band heeft met deze politieke beweging.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend."

"De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De medische attesten spreken zich enkel uit over uw fysieke en psychische klachten. Ze doen verder geen uitspraak over de door u ingeroepen asielmotieven. De attesten tonen evenmin aan dat uw medische klachten een impact hebben op de afhandeling van uw asielaanvraag of het verloop van het interview. De kopieën van de geboorte- en overlijdensakte van uw vader bevestigen hoogstens uw identiteit en uw origine uit Taghounit. Verder spreken de documenten zich niet uit over uw asielmotieven. De kopie van het attest van SASB bevestigt enkel dat u hen in 2013 contacteerde, maar doet geen uitspraak over uw asielmotieven."

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat er echter geen concrete elementen voorhanden zijn die wijzen op een dergelijk risico.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

S. VAN CAMP